

Tad vis dėlto, kas buvo ta tikroji priežastis, dėl kurios Viešpats leidosi surišamas? Višvanatha Čakravarti Thakura apibūdina tai kaip bhakta–ništha. Kas yra toji bhakta-ništha? Bhakta-ništha buvo pasiryžimas (ništha taip pat reiškia ir įsitikinimą), atsidavusiojo pasiryžimo pasireiškimas jo nenuilstančiose pastangose. Kai atsidavęs yra taip pasiryžęs, jog yra pasirengęs padaryti viską, kas reikalinga, kas nutinka dėl tokių jo pastangų? Viešpats apreiškia savo sva-ništha. Abu šie principai yra priežastys, dėl kurių Viešpats yra surišamas. O kas yra toji sva-ništha? Tai yra pastovi Viešpaties savybė. Pastovi Viešpaties savybė, jog Jį nugalėti atsidavusiųjų meilė.

Dėl to, Višvantha Čakravarti Thakura kalba apie šį sunkų darbą. Jis mini, jog kai Krišna pamato du dalykus, sunkų darbą, arba paršramą, ir kai Jis pamato nuovargį, kai Jo atsidavęs pradeda pavargti nuo tokio sunkaus darbo.

Taigi, mes niekada neturėtume manyti, kad sunkus darbas ar intensyvios pastangos nėra reikalingos. Mes matome, jog ir šiame materialiam pasaulyje reikalingos intensyvios pastangos. Tiek daug materialistų deda pastangas, kurios netgi putas priverčia bėgti iš burnos, kurios vėliau sukelia tik nepasitenkinimą, taip pat atnešė baimę ir kurių rezultatas galų gale yra mirtis.

Kaip taip atsitiko, kad motina Jašoda gavo tokią malonę, apie kurią teiravosi netgi Maharadža Parikšitas? Tokios malonės nepavyko gauti netgi Viešpačiui Brahmai, Viešpačiui Šivai ar sėkmės Deivei.

Siame žaidime, matome, kad motina Jašoda tą malonę, Krišnos sva-ništhą, gavo savo sunkiu darbu. Viešpats atsako savo atsidavusiajam atsižvelgdamas į bhakto požiūrį ir ryžtą, ir Jis leidžia Sau būti nugalėtam, priklausomam nuo atsidavusiojo troškimų.

Prieš tai buvusiame komentare Prabhupada paaiškina, kad Krišna nėra pavaldus atsidavusiajam, veikiau Jis yra kontroliuojamas atsidavusiojo meilės. Priklausomai nuo to, kokiam santykiuje atsidavęs jaučia meilę Krišnai, Krišna jam atsiliepia. Taigi tie, kurie turi motinišką prisirišimą prie Krišnos, kaip motina Jašoda, Krišna atsako į jų meilę ir apdovanoja juos neišsenkančia malone, leisdamas Sau būti jų meilės nugalėtam.

Visi turi tam tikrą suvokimą apie Aukščiausiąjį Viešpatį. Bet koks gi yra motinos Jašodos suvokimas? „Krišna yra mano sūnus.“ Pabandykite tai pakeisti. Tai neįmanoma. To negalima pakeisti. Tai yra amžiais pasireiškiantis prisirišimas, kuris visada glūdi jos širdyje. Ir tie, kuriems patinka toks prisirišimas, turėtų medituoti į motinos Jašodos meilę Krišnai.

Taigi taip motina Jašoda visada galvoja apie Krišną. Tai taipogi yra sunkus darbas. Tai nėra toks lengvas dalykas. Bet jeigu mes turėsime tvirtą pasiryžimą, ir visados stengsimės atminti Viešpatį, klausytis, kaip Viešpats šlovinamas, ypatingai aprašymus ir pasakojimus apie Jo žaidimus dvasiniame pasaulyje, tuomet Viešpats gali būti nugalėtas, kitu atveju Jo įveikti negali niekas visuose trijuose pasauliuose.

Tai patvirtina Viešpats Brahma „Šrimad Bhagavatam“: tiems, kas paskyrė savo gyvenimus šiems transcendentiniams pasakojimams, kuriuos pasakoja Viešpats arba Viešpaties atsidavusieji, tas neabejotinai užkariaus Viešpatį, nors Jo niekas negali įveikti visuose trijuose pasauliuose.

Taigi, parodykime tokią paršramą (pastangas). Tebūnie tai mūsų sunkus darbas. Viešpats visada bus nugalėtas ir suteiks mums Savo malonę, lygiai taip pat, kaip Jis suteikė malonę motinai Jašodai.